

Omkring Gordon Andersen Egebt

Gordon Andersen er født i Søhus ved Odense i 1926. Faren, Rasmus Andersen, arbejdede i aktiebageriet i Odense, hvor en vis bageribestyrer Chr. Larsen var leder.

Samme mand sad i D.P.K.'s bestyrelse i en årrække i slutningen af 30'erne og fremad.

Der er uden tvivl også blevet tid til at snakke pointere i bageriet.

Rasmus Andersen holdt på den gulbrogede pointer, fortæller Gordon, fordi den gulbrogede pointer efter farens mening var lettere at dressere. - Gordon har altid haft gulbrogede pointere, men han ved nu ikke rigtigt, om farens teori holder.

Som dreng cyklede Gordon ofte med faren de 20 km til Krogsbølle, hvor faren havde jagt hos nogle slægtninge. Efter en god jagtdag, der som regel gav et par knipper agerhøns, gik turen så atter mod Odense. Hundene løb selvfølgelig ved siden af cyklen.

Gordon blev landmand. I 1953 købte Margrethe og han et stykke jord i en udstykning fra Egebjerggård. Det var i den tid, at Knud Fuglede Jørgensen var inspektør der, og med ham aftalte Gordon, hvor de kunne købe deres 11 ha jord. - Senere har de købt jord til. Her byggede de deres gård i 1953, og her bor de stadig. Sønnen, Jørgen, har forpagtet jorden, men Gordon er stadig meget aktiv og klarer en stor del af markarbejdet. Det er rart at køre i marken siger han. Jo, de er aktive, Margrethe og Gordon, det bærer deres hyggelige gård og dens omgivelser i høj grad præg af. For enden af den store og velplejede køkkenhave er sået lidt majs. Vinteren igennem brækker Gordon kølber i stykker til fasanerne, som kommer hjem i haven. En ren fornøjelse, siger han.

Flyvesandet ligger nær gården, og på den meget varme sommerdag, jeg var på besøg, var der en strøm af turister på vej til og fra det meget besøgte turistområde. Gordon fik en pointer med sig hjemmefra. Den blev naturligvis dresseret, og blev så den via Peter Jensen solgt til en fisker fra Hirtshals.

I de følgende år havde Gordon flere hunde, der nok blev præmierede på prøver, men han nåede ikke i vinderklasse med dem. På Odenseudstillingen i sommeren 1966 sker der et vendepunkt.

Fuglede Jørgensen havde engang sagt til Gordon, at han nok skulle levere en god hund til ham, når han gerne ville have en. Nu var tiden så kommet.

Der var hvalpe i Kennel Fuglede, men Gordon ville jo have "det gule blod", og der var kun en gulbroget hvalp tilbage i kuldet, og netop den hund havde Inger Fuglede udset sig til at beholde på gården. Men inden udstillingen var omme, kom Fuglede og sagde, at Gordon kunne få den.

Fugledes Alice kom til det nordfynske som 3 måneders hvalp. Hun havde noget Søhus -blod i sig og blev stammoder i Gordons opdræt. Blev bl.a. placeret 2 gange i UK på klubbens hovedprøve.

Første gang var hun 11 måneder. Det var om hende Boysen Skourup på en prøve sagde: - Vanset, hvor vi slipper Alice, hvor der ikke er fugl, så finder hun fugl. Alice fik 3 kuld med Mørups King, en perfekt kombination, som gav nemme og dressurbare hunde. Laurids Nielsen bliver bl.a. derbyvinder med Conni i 1970. Af det andet kuld beholder Gordon selv Lajla, der opnår mange fine placeringer. Bliver nr. 2 på DM to gange. Lajla får 5 kuld hvalpe. Heraf 3 med Ch.Jess. Af denne kombination kom kønne hunde, men de var knap så gode i marken. Ch. Bimmer er med i det første kuld. Den havde en voldsom jagtpassion - her havde Jan Rasmussen virkelig fået kam til sit hår. Bimmer bliver bl.a. 2. Vinder på derby og senere vinder den en vinderklasse og bliver nr. 3 på DM.

Lajla parres så 2 gange med Brangstrupgaards Kim. Det kom der kønne hunde ud af, men de var ikke så gode som sportshunde. Gordon beholder selv Tina, der bliver udstillingschampion.

Hun parres med Søndermosens Kim, og af denne kombination kom Heidi, der blev Jørgen Gordon Andersens første hund. En tophund med mange placeringer.

Bl.a. 3. vinder på DM i 1985. Det er både ondt og godt at starte med sådan en tophund, for sådanne hunde er ikke så lette at finde igen, siger Gordon.

Desværre lykkedes det kun at få hvalpe i Tina en gang.

Heidi parres med Bogas Roy. Af denne kombination kommer Nero. Heidi parres herefter med sønnen, Nero, her kommer Fylla, der parres med Søndermosens Tom. I dette kuld kommer Nolo, der bliver Gordons næstbedste hund resultatmæssigt. Gordon fortæller, at de lavede mor-søn parringen i et forsøg på at bevare/komme tilbage til de bedste egenskaber hos Fugledes

Alice og Lajla: deres evne til at finde fugle og behandle dem.

Nolo er bundærkelig og solid, men i konkurrence mangler den de sidste 15%.

Ved DM i 1998 bliver Gordon 4. Vinder med Nolo. - Og herefter gik Nolo og jeg på pension sammen i prøvesammenhæng, siger Gordon. Det var i øvrigt sjette gang, han deltog i DM, og det var femte gang, han blev placeret.

For Gordon er efterårsvinderklasserne det vigtigste. Her får vi at se, hvad hundene kan præstere. Det er stort at se en hund finde og behandle en fasan i en roemark,

*Gordon har Finn Møller Jørgensens bog: 'En skildring af racen POINTEREN'. -
eg kan lide at læse i den, siger han, den fortæller om personer, jeg har kendt, men også om
personer, jeg hørte om derhjemme i Søhus. Samme bog har en noget mere fyldestgørende
oversigt over Gordons avl end ovennævnte, så læs videre her.*

*I en samtale med en mand, som har fulgt pointeren i mere end 6 årtier, er det nærliggende at
stille et spørgsmål om kvaliteten af vore hunde i denne periode. Hertil siger Gordon: -
I 50'erne var slagordet: "Den kan gå." Om den kunne finde og behandle fugl, var mindre
vigtigt. En sådan holdning er i virkeligheden det første søm i ligkisten.*

*Nogle mente, at vi med "englændernes" indtog i 90'erne fik et en lidt stikkende aktion.
Nolo har det ikke, og det er uomtvisteligt, at "englænderne" i flere år har pointerne
resultat mæssigt set. De var/er vildtfindere af rang.*

*Vi skal i avlen nok gå efter sportshunden, men den skal kunne bruges til almindelig jagt.
Vi må ikke adskille dette, for så gavner vi ikke pointeren. Vi skal have hunde, som har en god psyké,
så de kan dresseres. Det er værd at holde sig for øje, at en hund, der måske mangler 30-40% på
markprøver, godt kan være en udmærket jagthund. Hunde, som man ikke selv vil gå på jagt med,
skal man ikke sælge til andre jægere.*

*Vi har en god top og klarer os godt i efterårsvinderklasser, men vi mangler bredde i klubben,
og den får vi kun, hvis der bliver lagt flere hvalpe til. Det må der gøres noget ved.
Tillægget er bekymrende lille for tiden. Pointeren skal sælges på effektiviteten.*

*Nok har Gordon pensioneret sig selv som aktiv prøvedeltager, men det gælder ingenlunde i
tilrettelæggelsen af prøver. I over 70 år har der været holdt markprøver i Krogsbølle og omegn.
Efter krigen blev der holdt 5 derbyer på stribe. Engang lå prøverne altid om onsdagen i Dansk
Jagtforenings regi. Førhen havde man fugle nok til, at der kunne gå 5 hold i sognet. -
Nu bruger vi hele Otterup kommune, når vi holder hoved-
prøve siger Gordon. Vi, der er ved roret nu, søger efter bedste evne at føre markprøvetraditionen
videre på egnen. Det er vigtigt at have et godt forhold til lodsejerne, der bliver færre og færre,
og det er også vigtigt at have hundefolk, som terrænførere, for de ved, hvordan man kan give
hundene de bedste betingelser. Heldigvis er der fortsat en del pointerfolk i det nordfynske.*

*Gordon blev udnævnt til æresmedlem af vor klub på generalforsamlingen i Otterup i år,
og han fik også tildelt Kai Ove Skous lysstage for udvist god sportsånd.
Det er han meget beæret og glad for. At Jørgen så også dømte
afsluttende heat i vinderklasse var prikken over i'et.*

*Gordon siger, at det er godt, vi har ro i klubben, og at vi har en
dygtig bestyrelse med formanden i spidsen.*

Man føler sig godt tilpas i Margrethes og Gordons selskab. Mens jeg er der, kommer Jørgens drenge, Søren og Thomas, lige et smut indenom, som de gør så tit.

De er til stor glæde for Margrethe og Gordon, Jeg er ikke tvivl om, at vores klub har et par kommende medlemmer in spe.

Jeg husker en episode fra en Hovedprøve på Fyn for nogle år siden: Vi sad og spiste vores klemmer til frokost, og da vi var færdige med det, fiskede Gordon en pose vingummi op af lommen til Søren. Ja, det havde Margrethe jo sørget for, siger han med et smil.

I stegende hede kørte jeg mod Jylland fyldt med varme tanker om mit besøg i det gæstfrie hjem. Der er ingen tvivl om, at Margrethe og Gordon har haft og fortsat har et rigt landmandsliv på deres lille gård i kanten af Egebjerggårds vidststrakte jorder. De er fortsat begge virksomme og har et dejligt positivt livssyn.

*Niels Mølgård Ovesen
Mejrup*